

Odlišné stanovisko
sudcu Petra Brňáka vo veci sp. zn. PL. ÚS 3/2016

1. V súlade s § 32 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pripájam odlišné stanovisko k rozhodnutiu pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) zo 6. apríla 2016 vo veci sp. zn. PL. ÚS 3/2016, ktorým bol návrh skupiny 36 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „navrhovatelia“ alebo „skupina poslancov“, alebo „poslanci národnej rady“) prijatý na ďalšie konanie.

2. Predložený návrh skupiny poslancov z 29. júna 2015 podpísal Ing. Igor Hraško (jeden zo skupiny 36 poslancov), ktorý podľa prvej strany návrhu má byť aj zástupcom skupiny poslancov v konaní pred ústavným súdom, hoci z predloženej prílohy *„k návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov“* podpísanej 36 poslancami národnej rady je explicitne uvedené, že v predmetnej veci navrhovatelia splnomocňujú na ich zastupovanie v konaní pred ústavným súdom JUDr. Ing. Miroslava Kadúca (advokát a jeden zo skupiny poslancov). Predložený návrh preto nie je podpísaný tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 37 ods. 3 v spojení s ustanovením § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a teda nespĺňa zákonné náležitosti.

3. Už vo veci sp. zn. PL. ÚS 41/2015 som vo svojom disente poukázal na nie celkom – podľa môjho názoru – správne posudzovanie zákonných náležitostí týkajúcich sa návrhov predkladaných skupinou poslancov národnej rady, uvedené zistenia sa dotýkajú aj tejto veci, a preto v ďalšom v podrobnostiach odkazujem na svoje predchádzajúce odlišné stanovisko.

4. Na s. 12 a 13 odôvodnenia tohto uznesenia si väčšina ústavného súdu uvedomuje uvedené formálne nedostatky podaného návrhu a tieto zistenia súhrnne završuje názorom: „[ú]stavný súd však vzhľadom na svoju doterajšiu prax napriek

vytknutým nedostatkom nepovažoval túto vadu podania za takú, ktorá by mu bránila zaoberať sa prijateľnosťou návrhu aj po vecnej stránke.“ Inak povedané, bez toho, aby prípadne samotný účastník opravil formálne vadný návrh (napríklad na základe výzvy ústavného súdu), ústavný súd svojím aktivistickým prístupom veľkoryso prehliadol/sám nahradil zistený formálny nedostatok, pričom sa to stalo už opakovane (napr. PL. ÚS 41/2015). Takýto prístup už preto nie je možné považovať za ojedinelosť, ale skôr za novú procesnú doktrínu.

5. Napriek nespornému významu abstraktného prieskumu právnych noriem zo strany ústavného súdu nemôže podľa môjho názoru iba táto okolnosť byť dôvodom na nerešpektovanie/prehliadanie zákonných procesných pravidiel, ktoré napr. v iných typoch konaní pred ústavným súdom spôsobujú bez ďalšieho odmietnutie návrhu.

6. Už iba „pre poriadok“ dodávam, že v prípade zákonne nedostatočného podpísania návrhu nešlo o jediný zistený nedostatok tohto návrhu. Takým bolo tiež nedostatočné označenie porušeného čl. 20 ústavy, ktorý vo svojich piatich samostatných odsekoch reprezentuje viacero „samostatných“ normatívnych úprav (pozri aj predposledný odsek na s. 13 odôvodnenia). Bolo by možné dohľadať viacero rozhodnutí ústavného súdu, v ktorých podobný nedostatok znamenal odmietnutie/nevyhovenie návrhu.

V Košiciach 6. apríla 2016